

O PEJSCÃ•CH A LIDECH 10.

PondÄ›lÃ-, 19 prosinec 2022

Po tÅ™Ã-letÃ© prÃ¡ci v restauraci u Prahy jsme s Å¾enuÅ¡kou dostali moÅ¾nost postarat se o rekreaÅ•nÃ- objekt velkÃ©ho podniku v KrkonoÅ¡ch. VrÃ¡tili jsme se zpÃ›t do Pece pod SnÄ›Å¾kou, kde jsme se spolu seznÃ¡mili. MalÃ½ hotel vonÄ›l novotou, podnik provedl rozsÃ¡hlou rekonstrukci. Alenka obdivovala velkÃ½ plynovÃ½ sporÅ¡k a jinÃ¡ zaÅ™Ã-zenÃ-, jeÅ¾ jÃ-ulehÃ•Å- pÅ™ipravit, snÃ-dani, obÄ›d a veÄ•eÅ™i pro padesÃ¡t rekreatantů. K ruce mÄ›la Ä•ipernou pomocnici JiÅ™inku.

JÃ¡ pracoval v nÄ›kolika funkÃ•ch. ÅšÄ•etnÃ-, domovnÃ-k, Å™idiÄ• dovÅ¡ejÅ- cÃ- proviant a kufry rekreatantů, Ä•istÃ© povleÄ•enÃ-, Å•Ã-ÅjnÃ-k obsluhujÃ-cÃ- hosty, topiÄ• v kotelnÄ› a sprÅ¡vce.

V poÄ•tu tÅ™Ã- jsme to zvlÃ¡dli.

Po roce jsem na podniku vyloudil dalÅ¡jeho zamÄ›stnance, domovnÃ-ka Petra. Petr byl Å•eskÃ½ nÃ¡moÅ™nÃ-k, jeho kamarÃ¡d ale opustil loÄ• natrvalo ve Å vÃ©dsku, a Petr pÅ™iÅ¡el o prÃ¡ci.

PrÃ¡ce nÃ¡jm zaÄ•ala den po VÅ¡nocÃ-ch a koncem dubna skonÄ•ila zimnÃ- sezona. ÅŒtyÅ™i mÄ›sÃ-ce bez jedinÃ©ho dne volnaâ€!

Po generÃ¡lnÃ-m Åºoklidu

nÃjsledovaly dva mÄ›sÃ-ce klidu. JedinÃ¡ starost byla odvÃ©zta synky, jednoho do Å¡koly, druhÃ©ho do Å¡kolky a opÄ›t vyzvednout. Odpoledne, kdyÅ¾ tato povinnost padla na Alenu, jsem si udÃ¡l vÅ½let ObÅ™Ã-m dolem do kiosku u ObÅ™Ã- boudy, navÅ¡itÃ-vit Prcka - jak jej mÄ›stnÃ-pokÅ™tili. Sotva jsem vstoupil, uvÃ-tal mÄ› obrovskÃ½ dlouhonohÃ½ Å•ernÃ½ pes. "To je Tonda", nÄ›meckÃ¡ doga, a jsou mu asi dva roky, informoval mÄ› Prcek, "pÅ™iÅ¡el ke mnÄ› asi pÅ™ed dvÄ›ma tÅ½dny a nikdo jej nehledÃ¡, myslÃ-m, Å¾e je z Polska".

Jak toho halamu tady uÅ¾ivÃ-Å¡i, Å™Ã-kÃ¡m si, z mÃ© vlastnÃ- dvouletÃ© zkuÅ¾enosti v tÄ›chto prostorÃ¡ch vÃ-m, Å¾e se zde horko tÄ›Å¾ko naÅ¾erou myÅ¡i.

DozvÄ›dÄ›l jsem se takÃ©, Å¾e s polskÃ½mi kasÃ¡rnami Prcek vykopal vÃ¡leÄ•nou sekeru, takÅ¾e z vojenskÃ© kuchynÄ› nic, protoÅ¾e pÅ™i jednÃ© nÃ¡vštÄ›vÄ› kiosku si vojÃ¡ci odnesli bez zaplacÃ-ní lahvÃ-vodky. Pro Tonu byla proto na zbytky z kuchynÄ› cesta uzavÅ™ena.

PosedÄ›l jsem pÅ¡í hodin, nÄ›co jsme popili a jÃ¡ odchÃ¡zel kdyÅ¾ se jiÅ¾ se stmÃ-valo. Vedle mne klusal Tonda.

Bylo pÅ™ed pÅ™nocÃ-, kdyÅ¾ jsem pootevÅ™el dveÅ™e do loÅ¾nice, vidÃ-m Å¾e si Å¾enuÅ¡ka Ä•te. PoloÅ¾ila knihu, uvÃ-tala mÄ› zamraÅ•enÃ½m pohledem. NeÅ¾ se staÄ•ila nadechnout k dlouhÃ©mu monologu, Tonda proklouzl a pÅ¡í skoky byl u postelete a prohlÃ-Å¾el si ji.

Vydělal jsem pánem etáhla deku pánem es
hlavu a prosila, abych tu obudu odvedl. Tondu jsem pánem edstavil, v krájtkosti
vylákal jsem pánem Á-báh, jak jsem k nám mu pánem iájel, a že s nájmi bude bydlet.
Nahlášil jsem, že jdem na prázdkum kuchyně, protože já i Tonda máníme hlad.

Cestou jsem Tondovi vyprávěl,
že ta pánem knájel Áenská je zvyklá vařit
pro padesát lidí, ale pro čtyřiadvacetnou rodinu ne, tak náco k snídani urálo itá
najdeme.

Ještě jsem v kuchyni nezvedl
poklici z hrnce, ažena vplula v županu do sváho krájlovství. Tonda sledoval
každádlo její krok. Beze slov vysypala do lavoru velkou hromadu žípaget,
nalila na to asi dva litry červené omáčky, v nádvoří plavalo urálo itá pánem kila
nadrobno nakrájených buřtů.

"Ohávat mu to snad
nemusím", Áekla chladná a vzdánila se.

Dveře bouchly hlasitěji než jindy. A co já... koukal
jsem hlavou do prázdny hrnců.

Tondovi jsem ustál v
kotelná na matraci, a já vyčekal problém na žirokovou postel.

Ráno se synci s Tondou
skamarádili ihned, a měl pořád teď nároky se rozplynuly. Tonda pánem evyjoval hálbetem
mladáho Jirku o fous a Mark, aby pánem es náj viděl, si musel stoupnout na žípičky.
Jáž od prvního dne jsem malý - jak se žádával Á-káj - dvojku na zádech. Tonda byl
na Áenská a za jeden knedlík by s kuchařkou Alenkou na kraj sváta já.

Společná jsme si užívali
klidu a nebyl-li deštivý den, konaly se dlouhá procházky. Áčas se nezastavá - a
tak opět na třetí měsícce hurá do práče. První - červencový den začal
žátrnáctidenní turnus. Autobus pánemivezl z Václaviny manželská párty s malými
dětmi. Na chatu Miláček, jak se jmenovalo podnikové rekreační zařízení, to
je dva kilometry do kopce, a tak jsem s dětmi jezdil nahoru dolu a vozil
kufry a obětiny i děti.

Problém s Tondou
zápal jíž první den. Jak dělal pánemicházel s rodiči k chalupě, Tonda
váhal každáho, hlavně děti. Vrtal radostná ohájkou, žež dokázala dělat pánem knou
rájnu. Ozával se pláč, rodiče zdvihali děti pánem ed tou obludou do náruží. Já
s autem pryč a tak nakonec situaci ke zklamání - synká, žež se vždycky bavili,
vyžádala kuchařka Alenka. Zaváděla Tondu do garáží, kde dlouze vyl.

Málo jsem v
povinnosti správce chaty nováček hosty uvítat, což jsem užinil pánem ed
veřejně. Tondovo chování - omluvil a slíbil, že bude trvale pod dozorem. Po třídnu
jáž Tonda báhal se vžemí děti po louce u chalupy a pláč se neozval. Bylo jen
malé hosté, kteří Tondu nemuseli a stáleovali si.

ZaÄ•Ä¡tkem zÄ¡jÄ™Å- jsem odjel na
14 dennÄ- vÄ½cvík HorskÄ© sluÄ¾by. Po nÄ¡vratu mÄ› Ä¾ena se slzou v oku
informovala, Ä¾e Tonda je pryÄ•. Utekl,
nebo jej nÄ›kdo odvedl. V listopadu jsme emigrovali do Kanady, kde jsem se od
Ä¾enuÄ¡ky jiÄ¾ bez slz v oku dozvÄ›dÄ›l pravdu, Ä¾e s domovnÄ-kem Petrem naÄ¡li Tondovi
preciznÄ- domov u chovatele tÄ©to rasy a Ä¾e pÄ¡n byl z Tondy velice nadÄ¡en.

O dalÄ¡Ä-ch dvou pejsciÄ-ch zase pÄ™Å-Ä¡tÄ>. PEPA